

UTRINEK Z LENDAVSKIH GORIC

ERNA MEŠKO

Snežilo je v velikih kosmih, ko smo se peljali skozi prleško pokrajino in že pred Ljutomerom zavili na desno skozi Stročjo vas, naprej proti Razkrižju, prečkali Muro, pustili za seboj Hotizo, Kapco, Gornji in Dolnji Lakoš in se ustavili pred Lendavo ob lepem novem hotelu »Lipa-Terme«. Presenetila nas je velika moderna stavba, ki je kar nenedoma zrastle pred nami iz ravne prekmurske pokrajine; le-to smo ta zimski dan gledali skozi zaveso, saj je na gosto snežilo.

S sestro Stanko sva — vzpodbudila pa naju je Katica — nameravali preživeti 10 dni v teh mladih toplicah. Prijetno je bilo vstopiti v prostrano, ogrevano avlo. Prijazna receptorka nas je sprejela in naju napolila do sobe; tu sva ugotovili, da se bova počutili kot doma. Pri večerji se nas je v prijazni jedilnici zbralo 14 in odslej smo živeli kot ena družina. Vzdušje je bilo prijetno, kot da bi se že od nekdaj poznali. Spet je bila Katica tista, ki nas je povezala. Dogovorili smo se za pevske vaje; vodil jih je nadarjeni Dominik, pomagala pa mu je žena. Tako je ubrana pesem skoraj redno zaključevala dan. Lendava leži pod obronki Lendavskih goric, zato nas je zamikalo, da bi si jih поблиže ogledali. Vodstvo hotela je organiziralo izlet v ta privlačni svet. Ustavili smo se, bilo nas je okoli 30, v lepi zidanici, kjer nas je že čakala domača malica; ob pokušnji vin se je dan, ob prepevanju pesmi, zavlekel do večera. Nekateri smo se poslovlili še pred mrakom, bolj vneti prijatelji vesele družbe pa so vztrajali še naprej.

Stanka ima v Lendavi sorodnike. Domenila se je za srečanje in tako sta naju Angela in Janko v soboto poiskala in naju z avtom popeljala po bližnji okolici. Bil je čudovit, sončen dan, ko smo se izpred »Lipe« odpeljali v tri kilometre oddaljene Petišovce, kjer je letno kopališče s tremi bazeni s termalno vodo (24—30°), v bližini pa obrat »Natte«. Videli smo velike skladovnice železnih cevi in kemijskega materiala. Zvedeli smo, da nameravajo te cevi spustiti 5000 m v globino in s pomočjo plina »pognati« nafto na svetlo. Peljali smo se po asfaltirani vinski cesti, med vzorno negovanimi vinogradi, do razgledišča Sv. Trojice (257), kjer hranijo v kapeli mumijo grofa Hadeka; padel je kot poveljnik v boju s Turki leta 1603. Od tu so se nam pasle oči med mnogimi, s irto poraslimi griči daleč onstran madžarske meje. Odpeljali smo se v dolino mimo neštetihih vinskih kleti in hišic, ki so stale tesno druga ob drugi in bdele nad skromno, hkrati pa dragoceno vinorodno zemljičo. Ljudje so zelo gostoljubni. Če je le odprta klet, te povabijo kot prijatelja, in so srečni, da ti lahko ponudijo kaj od svojega priboljška. Ko smo se pripeljali v dolino, smo zavili še v Čentibo, da smo si ogledali še posestvece Angele in Janka, v njunem vinskem hramu pa okusili izvrstno kapljico, uspeh dela njunih rok. Janko ima tudi 70 rojev, in zdi se, da je enako marljiv kot njegove čebele. Zadovoljni ob lepem izletu, smo se poslovlili, naju pa je že čakalo obilno in dobro kosilo v »Lipi«.

Ko se po desetdnevnem dopustniškem življenju poslavljam od teh prijetnih lendavskih toplic, izražam iz vsega srca zahvalo zdravstvenemu in hotelskemu osebju, ki nam je s svojo prijaznostjo, čistočo in raznimi uslugami storilo bivanje nadvse prijetno. Naj še Vam zaupam, da nam je ob slovesu receptorka Mirjana podarila v spomin vsakemu posebej lepo, ročno izdelano vizitko. Ko smo se čudili, kdaj najde čas — ker jo vežejo tudi materinske dolžnosti — še za tako umetnost, je smeje povedala, da medtem, ko ima nočni »ših« . Dodala je še: »To Vam poklanjam, ker ste bili tako 'fajn' gostje.« Ganjeni smo se poslovlili z iskreno željo, da se še vrnemo.

Bilo mi je zelo všeč, zato tudi Vam priporočam — obiščite ta, četudi nekoliko odmaknjen prekmurski svet, to z vsem srcem ljubljeno deželo Miška Kranjca, pa se tu odpočijte.

POMOTA ALI NEZNAJNE

V 3. št. PV je Janez Bizjak v članku: »V letu 1983, letu jubilejev — v slovo«, zapisal: »Ne poznam nobene Staničeve ulice v Sloveniji. Morda je kje kaka zakotna in neugledna.« Če bi Janez Bizjak pogledal v publikacijo »Ljubljanske ulice«, bi našel na 112. strani tale zapis: Staničeva ulica, Bežigrad, poimenovana 1926. Valentin Stanič, 1774 v Bodrežu na Goriškem — 1847 v Gorici, zbiratelj ljudskih pesmi, buditelj goriških Slovencev, prvi alpinist v Vzhodnih Alpah.

Ulica ni zakotna in ni neugledna. Navezuje se z južnim in severnim krakom na Samovo ulico. V soseščini so Podmilščakova, Einspielerjeva, Ravbarjeva, Ajlova, Lavričeva in še druge ulice. Sami pomembni možje iz slovenske zgodovine mu delajo družbo. Pa brez zamere.

Bine Vengust

267